

Het Italiaans dorpje

Thema : Het Italiaans dorpje

Trekker van het project/de workshop

- Naam: Piraux Steve
- Mailadres: steve.piraux@emeis.com
- Naam van de organisatie (wzc, vzw...): Jardins d'Ariane SA, Emeis group

De tool/praktijk in het kort

Reflecties over een (denkbeeldig) dorp ergens in het zuiden van Italië.

120 inwoners. Is het een groot of klein dorp? Wat zijn de kenmerken van de inwoners? Wat zijn hun relaties? Wat voor werk doen ze? Kennen ze elkaar allemaal? Hoe heten ze? Onderhouden ze zakelijke relaties? Hoe gaat men om met oudere mensen? Enz.

Morgen besluit een rijke Parijzenaar om naar het dorp te verhuizen. Hoe zal hij ontvangen worden? Is hij anders dan de anderen? Hij is dokter en er is al zes maanden geen dokter meer in het dorp. Of: hij is bakker en er is al een bakker, een zaak die al zes generaties van vader op zoon wordt gerund.

Doel of belang van de tool/praktijk

Het doel is te laten zien dat in een klein dorp iedereen elkaar kent en ook de moeite doet om elkaar te waarderen, want als dat er niet is, kan de gemeenschap niet overleven. Niemand staat boven de ander. Als een woonzorgcentrum een klein dorp is met inwoners, dan moeten we dit gevoel van samenhang, met diverse rollen en functies, creëren.

Hoe kijken we naar de eigenschappen van anderen? Wat kunnen we doen om ons op een positieve manier gelijkaardig te voelen? Hoe kunnen we verschillen benadrukken zonder verdeeldheid te zaaien?

Beschrijving van de tool/de praktijk/middelen

Het doel is: nadenken over wat een groep is. Het gevoel erbij te horen, wat is dat?

Hoe kunnen we een gemeenschappelijk doel voor het samenleven definiëren dat ons in staat stelt om met onze verschillen te leven en die als complementair te zien?

Wat is het dat het mogelijk maakt om ons het leven voor te stellen in dit Italiaanse dorp dat we niet kennen? Dat we ons de rollen en gedragingen kunnen inbeelden waardoor het kan werken? En dat we daar mee moeite mee hebben als het over een woonzorgcentrum gaat?

Hoe komt het dat, als ik zeg “een dorp met 120 inwoners”, iedereen dat een klein dorp vindt? Terwijl als ik zeg “een woonzorgcentrum met 120 inwoners”, iedereen dat te veel vindt? Hebben we vooroordelen waardoor we mensen zien als ‘allemaal hetzelfde’ en waardoor 120 gelijksoortige mensen veel is? (Een dorp met 120 bakkers, is dat echt nodig?)

Eventueel bijlagen (pdf...) / bronnen (website)

+ een krantenartikel in *Investir* of *Les Echos* (ik moet het nog terugvinden) waarin men de evolutie van de mens uitlegt richting wederzijds ondersteunend gedrag dat de groep in stand houdt. Met deze zinnen in het artikel: “Mensen zijn voor apen wat wolven zijn voor golden retrievers.” “Als je apen in een vliegtuig zet, doden ze elkaar; als je mensen in een vliegtuig zet, bereiken ze hun bestemming.”

Mijn reflectie: samenleven gaat niet over ‘hetzelfde zijn’, maar over complementair zijn, met een gedrag dat niet-agressief is.

We ‘stapelen’ al jaren zorgverleners en ‘zieken’ in woonzorgcentra. Waar is de complementariteit? Het gevoel van samenleven? Je wilt niet in een woonzorgcentrum wonen, maar zou je wel in het Italiaanse dorp willen wonen? Wat als we van het wzc een Italiaans dorpje zouden maken? Of een Belgisch? Of wat je maar wilt. Maar wel een dorp.